

DE WEDSTRIJD VAN DE EEUW

Site en teksten © De Satiricus.nl, 16 oktober 2007

1. HET IDEE VOOR DE WEDSTRIJD WORDT GEBOREN

- Ik ben het hoogtepunt van de menselijke beschaving, zei de Eiffeltoren. In de architectuur ben ik van grotere waarde dan wie ook. Geen ander monument is beroemder dan ik.

Camera's snorden, microfoons namen op, pennen krasten over het papier. Ze babbelden nog eventjes en daarna vertrokken de journalisten. Behalve Herman Rekkelpal, journalist bij De Zwarte Krant. Terwijl de toren zich ontspannen neervleide op een bankje vroeg Herman Rekkelpal:

- Als er een wedstrijd wordt gehouden tussen beroemde monumenten zou u die winnen?

- Met gemak.

- Zou u ze vernederen en verpletteren?

- O ja, zei de Eiffeltoren, op zijn minst.

Herman Rekkelpal vertrok toen ook. Hij belde snel zijn krant op. De titel van zijn stukje luidde 'Eiffeltoren daagt monumenten uit'. Het ging als volgt:

De Eiffeltoren gaat alle monumenten ter wereld in een wedstrijd vernederen en verpletteren! Dit zei hij op een pleintje onder de Sacre Coeur in Parijs.

Andere monumenten hebben nog niet gereageerd maar de kans is groot dat ze de uitdaging aannemen. Zo is het Vrijheidsbeeld al fitnessoefeningen aan het doen.

Sinds twee dagen zijn alle bekende monumenten ter wereld levend geworden. Ze hebben een gezicht gekregen en metalen buizen met knuisten, zodat ze ook dingen kunnen zien en vastpakken. Ze kunnen zelfs eten en drinken.

Gelukkig heeft de uitvinder hiervan, dokter Zacharias, alle monumenten tien keer zo klein gemaakt zodat ze geen al te grote brokken maken.

Het artikel werd onmiddellijk geplaatst en de extra krant onmiddellijk gedrukt. Herman Rekkelpal was in zijn nopjes. Zoals zo vaak schreven alle kranten in de wereld zijn bericht over.

Dokter Zacharias, net wakker geworden, was er niet zo mee in zijn nopjes. Een wedstrijd, wat was dat nou weer voor onzin?

In zijn badjas dribbelde hij woest heen en weer in zijn huiskamer.

De reden van het levend maken van de monumenten was een weddenschap geweest. Ze zeiden dat hij dat niet zou kunnen. Dat soort dingen moet je niet tegen dokter Zacharias zeggen.

Hij stak zijn pijp aan en bladerde in een opengeslagen boek. In zijn huis was het een enorme bende van opengeslagen boeken, waar hij zo nu en dan verder in ging lezen.

Ineens beleefde hij een paar flashbacks. Hoe hij had gepuzzeld op het wondermiddel om ze levend te krijgen. En hoe hij met gevaar voor eigen leven de monumenten had ingesmeerd met dat middel. En hoe het had gewerkt, ook tot zijn eigen verbazing, want de monumenten begonnen te bewegen en te praten. Eerst nergens op slaande woorden maar later volledige zinnen, zoals...

- Ik ben de beste, zei de Eiffeltoren op de televisie.

Dokter Zacharias deed zijn tv uit en dacht diep na.

Soms als hij piekerde, ging hij met zijn hoofd tegen de muur bonken. Zijn vrouw en zijn dokter vonden dat geen goed idee maar hij deed het toch. Soms kwam er een oplossing, soms moest hij zichzelf verbinden.

Juist toen hij klaar stond voor de pijnlijke handeling, sprong een glimlach om zijn lippen. Onmiddellijk sloeg hij een schrift open en begon te noteren. Een wedstrijd zal mijn genialiteit bewijzen!

Hij kleepte zich aan en liep koortsachtig naar buiten. Hij woonde in Parijs en het was een klein stukje naar de Sacre Coeur. In een hoek van het plein vond dokter Zacharias twee sinaasappelkistjes die na een markt waren achtergelaten. Hij stapelde ze op elkaar, klom erop, schraapte zijn keel en riep dat hij de organisator van de wedstrijd was.

2. DOKTER ZACHARIAS GAAT ZICH ERMEE BEMOEIEN

De verslaggevers lieten de Eiffeltoren in de steek en holden op de dokter af. Een groep van ongeveer twintig journalisten had zich rondom de dokter en zijn sinaasappelkistjes verzameld. De camera's snorden, de microfoons namen op, de pennen krasten toen een journalist vroeg:

- Is het wel goed om monumenten tegen elkaar op te hitsen?
- Met uw welnemen, zei de dokter, ophitsen is goed. We kunnen op geen enkele andere wijze zo goed leren over karakters van beroemde monumenten. Mits we ze niet laten boksen hahaha.

Een andere journalist vroeg:

- Wat heeft u ondernomen om de wedstrijd te organiseren?
- Natuurlijk heb ik een zeer knap plan bedacht. Ik denk alleen niet dat u tot middernacht de tijd heeft om alle details aan te horen, hahaha.

Er werd geroepen:

- Hoe ziet de wedstrijd eruit?
- Kent u de rally van Monte Carlo? Zo dus niet, hahaha. Het wordt een klassiek duel, in plaats van mensen zien we beroemde monumenten. Hóe, wilt u weten? Op dit moment mag ik daar niets over vertellen.

- Gaan de monumenten een rondje om de wereld rennen? vroeg iemand.
- Nou, zei dokter Zacharias, knap geraden, en als ze zin hebben, doen we 't elk jaar, hahaha.

- Hebben ze dan geen bestuurders nodig?

- Maar natuurlijk!

- Wie zijn dat dan?

Terwijl de verslaggevers met hun cameraatjes, microfoontjes en pennetjes klaarstonden om het antwoord uit het hooggeleerde brein op te vangen, dwaalde zijn blik over het plein. Hij zag mensen hun hond uitlaten, een jongedame pijltjes op de grond tekenen, twee mannen op een bankje een

levendig gesprek houden. Toen viel zijn blik op een bus die in een zijstraat kinderen uitlaadde.

- Kinderen, zei de dokter zachtjes.

- Wat? vroegen alle journalisten.

- Kinderen worden de bestuurders van de monumenten! schreeuwde dokter Zacharias over het plein.

Tevreden staarde hij naar de opengevallen monden der aanwezigen.

Op dat moment werd de Eiffeltoren belaagd door de kinderen. Ze hingen aan zijn stalen karkas, beklommen zijn poten en speelden met zijn stalen knuistjes. De toren rende, met de kinderen aan hem vast, naar de dokter.

- Ze vallen me lastig, dokter!

- Dat worden de bestuurders, zei dokter Zacharias, ik zou maar met ze leren omgaan.

- Zij? vroeg de Eiffeltoren met een vies gezicht. Ik had zelf gedacht aan mooie en rijke vrouwen. Of autocoueurs?

- Mijn besluit staat vast, zei de dokter.

De Eiffeltoren sjokte met chagrijnig smoelwerk terug naar het bankje, waar hij de kinderaandacht gelaten over zich heen liet komen.

De journalisten waren intussen volledig de kluts kwijt. Ze draafden op het pleintje door elkaar en riepen in het wilde weg: 'Kinderen! Kinderen!'

Ze kalmeerden toen bleek dat de dokter de kinderen bedoelde die net op het pleintje waren gekomen. De kalmte duurde welgeteld twee seconden. Daarna stormden de journalisten op de kinderen af zoals vliegen op een openstaande pot stroop.

De klas was groep 7B van de Sint Agnietenschool in Amersfoort en de juf van de klas was niet het type dat het fijn vindt in het middelpunt van de aandacht te staan. Je kunt je voorstellen hoe ze schrok toen de verslaggevers met snorrende camera's, opnemende microfoons en krassende pennen voor haar stonden.

- Of ze mee mogen doen met een wedstrijd? Dat zal ik aan mevrouw Rossolini moeten vragen, hoofd van de school.

Een van de vragenstellers pakte een telefoontje uit zijn jaszak en belde met hoofdjuffrouw Rossolini. Andere journalisten hingen dicht om hem heen, zodat hij moeite had met ademen, maar voor een primeur moet je natuurlijk wat over hebben.

- Mevrouw Rossolini?

- Spreekt u mee, antwoordde de hoofdjuffrouw, ik weet waarover u belt want ik zie het op de televisie, en ik vind het prima dat de wedstrijd doorgaat, als... als mijn dochter Jojanneke dat ook wil.

Alle journalisten begonnen in het wilde weg te kraaien 'Jojanneke! Jojanneke!'. Kinderen wezen naar een meisje op een bank. De journalisten spurttten op haar af.

- Mag de wedstrijd doorgaan van jou?

Het meisje keek verbaasd op en zei toen:

- Doet de scheve toren van Pisa ook mee?

Meteen holden de heren media richting dokter Zacharias, die zei dat het prima was, waarop ze terugsprintten naar het meisje.

- Nou oké, zei ze.

Overal op het plein klonk gejuich. Uit alle huizen om het plein heen klonk gejuich. Uit de hele stad klonk gejuich.

Dokter Zacharias riep alle monumenten op om naar het pleintje te komen en trok zich daarna terug in café Pleinzicht om zich eens te verdiepen over de vraag wat voor wedstrijd hij eigenlijk ging organiseren.

3. DE MONUMENTEN DRUPPELEN BINNEN

De klas zat op het pleintje broodjes pindakaas te eten. Om hen heen liepen journalisten zich te vervelen want er was even niets te doen. Ze waren net weggestuurd door de politie van café Pleinzicht omdat enkelen op het dak via de schoorsteen geluidsopnamen probeerden te maken.

Jojanneke viel tegen de schouder van de juf in slaap. Juffrouw Zwartmuts kroelde door haar haren en dacht na over haar favoriete leerlinge. Het meisje was zo anders dan haar leeftijdsgenoten. Het was niet zo dat ze lessen moest volgen op een grote school voor magiërs. Ze was ongewoon op een gewonere manier. Als klasgenoten krijtjes gooiden, staarde Jojanneke naar buiten. Als ze met elkaar ruzieden over snoep, was zij aan het lezen. Als ze flauw deden over knikkers, zei Jojanneke dat ze moesten nadenken over varkens en kippen in de bio-industrie. Jojanneke was onbeïnvloedbaar, iets wat juffrouw Zwartmuts bewonderde, want zelf paste ze zich altijd aan in een razend tempo.

In het rapport over Jojanneke had ze geschreven: 'Jojanneke luistert naar niemand. Ik weet niet of dat goed of slecht is maar ze is in elk geval een wijs kind waar ik ook nog wat van leer.'

Ze leerde moedig zijn van het meisje. Maar dat was wel lastig. Dat moet in je zitten. En dat zit het bij haar niet. Net als een dag ervoor, om een uur of zeven in de avond, toen ze samen met het hoofd van de Sint Agnietenschool, mevrouw Rossolini, dus de moeder van Jojanneke, het beveiligingsalarm aanzette en de voordeur sloot.

- Ik weet toch niet of het een goed idee is om morgen naar Parijs te gaan, zei juf Zwartmuts.

- Waarom niet, Bea?

- Nu de Eiffeltoren levend is geworden, is dat niet gevaarlijk?

- Mij lijkt het juist enig voor de kinderen.

- Maar...

- Maar wat?

- Ik weet het niet.

Wat juf Zwartmuts eigenlijk wilde zeggen, was dat zij het zelf eng vond.

Dat zei ze niet en ze zweeg er verder over.

- Wat een lelijkerd is het toch, haalde Jojanneke – kennelijk wakker geworden – de juf uit haar overpeinzing.

- Wie? vroeg de juf.

- Dat stuk staaldraad.

Ze wees naar de Eiffeltoren die met metalen knuistjes zijn oren beschermd tegen gillende leerlingen.

- Hij is zo ijdel.

- Zijn we dat niet allemaal?

- Ik weet zeker dat de scheve toren van Pisa minder ijdel is.

Er kwamen steeds meer journalisten en nieuwsgierigen op het plein. Kinderen die in het klimrek speelden, werden weggejaagd omdat de journalisten plaats nodig hadden voor hun apparatuur.

Opeens voelde je een soort deining door de lucht die ook terechtkwam op het bankje van de klas van juf Zwartmuts. Het geroezemoes bleek een nieuwtje. Dat luidde: de Big Ben-toren bleef liever in Londen. Het nieuwtje deinde langzaam verder tot het verdwenen was.

En toen kwam heel plotseling uit een zijstraat het lichtgroene Vrijheidsbeeld tevoorschijn. Ze zwaaide met haar toorts en mensen klaptten zo hard ze konden. De sierlijke dame liep op de Eiffeltoren af, vergezeld van honderden journalisten die dit historische moment niet wilden missen. Badend in een zee van flitslicht. schudden de twee monumenten elkaars handen.

- Aangenaam, zei het Vrijheidsbeeld.

- Ook zo, zei de Eiffeltoren.

Er kwam een einde aan het handenschudden en nu werd het Vrijheidsbeeld bedolven onder de journalisten. De vraag was hoe groot ze haar kansen inzag.

- Best groot.

- Kunt u dat toelichten?

- Ja maar nu even geen zin in. Prettig om weer op mijn geboortegrond rond te lopen. Dank u.

Ze vertrok samen met de Eiffeltoren naar het terras van café Pleinzicht. Vrijwel meteen kwamen het Dam-monument uit Amsterdam en het Atomium uit Brussel het plein opgeschuifeld. Ze leken overrompeld door alle aandacht.

- Hoe denken jullie de anderen te verslaan? vroeg een journalist aan hen.

- Waar hebben jullie het over? vroeg het Dam-monument.

- Het is een wedstrijd, zei een andere journalist, aan een wedstrijd doe je mee om te winnen.

- Waarom niet om te verliezen? vroeg het Atomium.

- Wij verslaan déze wedstrijd waarbij jullie...

- Jullie verslaan ons? vroeg het Dam-monument verbaasd.

- Waarom doen we dan nog mee? zei het Atomium. Kunnen we beter weer naar huis gaan. Kom Dam, ik heb slaap.

- Jullie doen mee aan deze pot, zei een verslaggever, en die...

- Stamppot! Waar? riep het Dam-monument verlekkerd uit.

- Bij café Pleinzicht, zei de journalist vermoeid.

Terwijl ze erheen liepen, vroeg het Atomium aan het Dam-monument:

- Wat is stamppot?

- Aardappelen, andijvie en spekjes, fijngestampt. In Nederland pletten wij onze maaltijden. Dat eet makkelijker.

- Ook broodbeleg? vroeg het Atomium.

- Wij eten gestampte muisjes en smeerkaas.

- Eten jullie ook nog wel eens iets normaal?

- Ja hoor, zei het Dam-monument, hete bliksem, taai-taai, snert en soms drinken we oude klare.

- Gelukkig ben ik iets zuidelijker geboren, zei het Atomium.

Hierna arriveerde het beeld van Jezus Christus dat tot voor kort bovenop de Corcovadoberg bij de Braziliaanse stad Rio de Janeiro stond. Ook al was

hij nu levend, nog steeds waren zijn armen gestrekt. Vooral journalisten van gelovige kranten hadden interesse in hem.

- Hoe denkt u het geloof te kunnen behartigen in deze wedstrijd? werd hem gevraagd.

Het Jezus Christus-beeld dacht een poos na en zei:

- Kunt u een dag zonder natuur?

- Wat heeft dat met de wedstrijd te maken? vroeg de vragensteller.

- Helemaal niets.

- Maar...

- En ook alles.

- We willen alleen weten of...

- Kunt u zonder uw huis? zei het beeld.

- Hoezo?

- Omdat dát de vragen zijn waar het nu om draait. En weet u waar het nog meer echt om draait?

- N... nee, zei de verwarde journalist.

- Dat je geen kriebel hebt. Kunt u even onder mijn oksel kriebelen, ik kan er zelf niet bij.

De rood wordende journalist kriebelde terwijl hij werd aangestaard door de menigte. Daarna liep het Jezus Christus-beeld rustig naar de ontvangstplek.

Intussen stond de Sfinx op het plein. Er werd hem gevraagd wat zijn strijdmethode was. Hij krabbelde door zijn manen en zei toen:

- Nou, ik geloof in de tactiek van de vijandigheid, de messen slijpen, zelf van A naar B te reizen, snap je, even listig als intelligent, maar ook even onvoorspelbaar als geniaal.

Er viel een stilte tot een moedige verslaggever vroeg:

- Wat bedoelt u daarmee?

- Hoe zit het met je vriend? vroeg de Sfinx.

- M'n vriend?

- Die kerel naast je.

- Wat is ermee?

- Hij zit alles van je over te schrijven.

De journalist keek naar de man naast hem die prompt zijn kladblokje achter zijn rug verborg.

- Nee, Hendrik, eerlijk niet, zei de man nerveus.

De journalist gaf de overschrijver een linkse directe, die, na het bloed van zijn mond te hebben afgeveegd, zelf reageerde met een karateschop. De Sfinx huppelde grinnikend naar het café terwijl de andere journalisten ze uit elkaar probeerden te halen.

Het duurde nog een poos voordat het volgende monument aankwam. Die moest dan ook helemaal uit Koala Loempoer komen. Deze nieuwe glimmende toren was nog steeds ietsje groter dan de anderen, maar hij was dan ook, voor zolang dat duurt, de op twee na grootste toren ter wereld. Zijn tweelingbroer was in Maleisië achtergebleven.

- Denkt u iets aan uw lengte te hebben? vroeg een journalist.

- Hmm hmmm... zei de toren van Koala Loempoer.

- Waarom geeft u geen antwoord? vroeg de journalist.

- Omdat u nog geen geld heeft laten zien.

- Wat voor geld heeft u het over?

- Het geld dat mijn antwoorden waard is.

- Waarom wilt u dan geld?

- Hmm hmmm...

Een andere journalist overhandigde de toren wat geld en vroeg toen:

- Vindt u uzelf de beste?

- Daarop zeg ik ja of nee.

- Waarvan hangt het antwoord af?

- Voor welke u het meest wilt betalen.

- Voor 'ja' wil ik vijftig euro geven.

Het geld werd overhandigd.

- Ja, zei de toren van Koala Loempoer en liep vervolgens zijn geld tellend naar het café.

De volgende deelnemer werd op een brancard binnengebracht: een stuk van de Berlijnse Muur.

- Denkt u enige kans te hebben? vroeg een verslaggever.

- Ik... ik ben alleen gekomen omdat dokter Zacharias mij opriep. Ik heb het idee dat ik hier niet thuishoor. Mijn tijd is geweest. En wat... wat voor een tijd was dat? Ik was een barrière tussen mensen die elkaar lief hadden. Ik... ik heb spijt van mijn daden, ontzettende spijt.

Het stuk Berlijnse muur barstte in tranen uit. De camera's snorden, de microfoons namen op, de pennen krasten.

- Weet u, weet u wat het is om... om... in de weg te staan? Ik ben een symbool van ruziezoekers. Niets om trots op te zijn. Nu ben ik ziek. Vind je hét gék?! Sommige delen van mij zijn als snelweg gebruikt. Ziet u de Eiffeltoren al omgebouwd als fietsbrug? Of het Vrijheidsbeeld als viaduct?

Weer barstte het stuk Muur in tranen uit. Iedereen zweeg gepast. Hij werd het caféterrein binnen gedragen.

De journalisten hadden hun favorietenlijst al klaar. De Eiffeltoren, het Vrijheidsbeeld, de Sfinx. Daar moest het van komen.

Toen iemand opmerkte dat de scheve toren van Pisa nog moest komen, haalden ze hun schouders op. Wat kon die nou bereiken?

Hier blijft het voorlopig bij. De Satiricus wil deze verhalen gaan verkopen op de website. Dan kunt u het hele verhaal lezen. Wij verzoeken u nog om enig geduld.